

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 19 września 2023 r.

Poz. 5188

WYROK NR II SA/WR 332/22 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 16 listopada 2022 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący:

Sędziowie:

Sędzia WSA Wojciech Śnieżyński

Sędzia WSA Olga Białek

Sędzia WSA Gabriel Węgrzyn (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2022 r. w Wydziale II
na posiedzeniu niejawnym w trybie uproszczonym
sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego
na uchwałę Rady Gminy Zgorzelec
z dnia 27 września 2021 r., nr 251/21
w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla
wyodrębnionych części obrębów geodezyjnych w gminie Zgorzelec

I. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w zakresie:

- § 15 ust. 1 pkt 2 lit. a we fragmencie „do max. 40% powierzchni całkowitej budynku nie licząc części gospodarczych i garażowych”,
- § 18 ust. 1 pkt 2 lit. a we fragmencie „do max. 40% powierzchni całkowitej budynku nie licząc części gospodarczych i garażowych”,
- § 19 ust. 1 pkt 2 lit. a we fragmencie „do max. 40% powierzchni całkowitej budynku nie licząc części gospodarczych i garażowych”,
- § 20 ust. 1 pkt 2 lit. a we fragmencie „do max. 40% powierzchni całkowitej budynku nie licząc części gospodarczych i garażowych”,
- § 28 ust. 1 pkt 2 lit. a we fragmencie „do max. 40% powierzchni całkowitej budynku nie licząc części gospodarczych i garażowych”,
- § 37 ust. 1 pkt 2 lit. a we fragmencie „do max. 40% powierzchni całkowitej budynku nie licząc części gospodarczych i garażowych”,
- § 38 ust. 1 pkt 2 lit. a we fragmencie „do max. 40% powierzchni całkowitej budynku nie licząc części gospodarczych i garażowych”

- § 39 ust. 1 pkt 2 lit. a we fragmencie „do max. 40% powierzchni całkowitej budynku nie licząc części gospodarczych i garażowych”,

- § 11 ust. 4 pkt 2,

- § 34,

II. zasądza od Gminy Zgorzelec na rzecz strony skarżącej kwotę 480 zł (czterysta osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Uzasadnienie

Skargą nadzorczą z 30 III 2022 r. Wojewoda Dolnośląski (dalej jako „wojewoda”) zakwestionował uchwałę z dnia 27 IX 2021 r. (nr 251/21) Rady Gminy Zgorzelec w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla wyodrębnionych części obrębów geodezyjnych w gminie Zgorzelec (Dz. Urz. Woj. Doln. z 2021 r., poz. 4844) – dalej jako „MPZP”.

W skardze wniesiono o stwierdzenie nieważności MPZP w zakresie:

- § 15 ust. 1 pkt 2 lit. a we fragmencie „do max. 40% powierzchni całkowitej budynku nie licząc części gospodarczych i garażowych”,

- § 18 ust. 1 pkt 2 lit. a we fragmencie „do max. 40% powierzchni całkowitej budynku nie licząc części gospodarczych i garażowych”,

- § 19 ust. 1 pkt 2 lit. a we fragmencie „do max. 40% powierzchni całkowitej budynku nie licząc części gospodarczych i garażowych”,

- § 20 ust. 1 pkt 2 lit. a we fragmencie „do max. 40% powierzchni całkowitej budynku nie licząc części gospodarczych i garażowych”,

- § 28 ust. 1 pkt 2 lit. a we fragmencie „do max. 40% powierzchni całkowitej budynku nie licząc części gospodarczych i garażowych”,

- § 37 ust. 1 pkt 2 lit. a we fragmencie „do max. 40% powierzchni całkowitej budynku nie licząc części gospodarczych i garażowych”,

- § 38 ust. 1 pkt 2 lit. a we fragmencie „do max. 40% powierzchni całkowitej budynku nie licząc części gospodarczych i garażowych”, ewentualnie stwierdzenie nieważności tego przepisu we fragmencie: „wbudowane lub”,

- § 39 ust. 1 pkt 2 lit. a we fragmencie „do max. 40% powierzchni całkowitej budynku nie licząc części gospodarczych i garażowych”, ewentualnie stwierdzenie nieważności tego przepisu we fragmencie: „wbudowane lub”,

- § 11 ust. 4 pkt 2 w zakresie w jakim dotyczy on terenu 1.US,

- § 34,

- załącznika nr 4.3 w części obejmującej teren oznaczony symbolem 1.US;

Wniesiono także o rozpatrzenie skargi w trybie uproszczonym i zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu skargi wojewoda zarzucił uchwalenie MPZP w zakresie obejmującym:

1) § 15 ust. 1 pkt 2 lit. a, § 18 ust. 1 pkt 2 lit. a, § 19 ust. 1 pkt 2 lit. a, § 20 ust. 1 pkt 2 lit. a, § 28 ust. 1 pkt 2 lit. a, § 37 ust. 1 pkt 2 lit. a, § 38 ust. 1 pkt 2 lit. a oraz § 39 ust. 1 pkt 2 lit. a we fragmentach: do max. 40% powierzchni całkowitej budynku nie licząc części gospodarczych i garażowych z istotnym naruszeniem art. 3 pkt 2a ustawy z dnia 7 VII 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2019 r. poz. 1186 ze zm.) – dalej „PB” w związku z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 27 III 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2021 r. poz. 741, ze zm.) – dalej „UPZP”, polegającym na naruszeniu przepisów odrębnych w zakresie definicji budynku mieszkalnego jednorodzinnego. Odnośnie do wniosków ewentualnych dotyczących § 38 ust. 1 pkt 2 lit. a oraz § 39 ust. 1 pkt 2 lit. a we fragmencie: „wbudowane lub”, sformułowanych na wypadek nie uwzględnienia argumentacji dalej idącej, wojewoda zarzucił podjęcie MPZP z istotnym naruszeniem art. 3 pkt 2a PB w związku z art. 15 ust. 1 UPZP, polegającym na naruszeniu przepisów odrębnych w zakresie definicji budynku mieszkalnego jednorodzinnego;

2) § 11 ust. 4 pkt 2 w części obejmującej teren 1.US oraz § 34 MPZP jak również załącznika nr 4.3 do MPZP w części obejmującej teren oznaczony symbolem 1.US, jako podjętego z istotnym naruszeniem art 15 ust. 2 pkt 10 upzp, oraz § 4 pkt 9 lit. a rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 VIII 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U nr 164, poz. 1587 ze zm.) - dalej jako „rozporządzenie”, poprzez ustalenie zasad obsługi terenu, który nie pozwala na wykorzystanie tego obszaru zgodnie z ustalonym przeznaczeniem.

W uzasadnieniu skargi wojewoda obszernie umotywował zarzuty zaznaczając w szczególności, że ustalenia MPZP, które na terenach zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej (o symbolach od 1 MN do 5 MN i od 7MN do 9MN) dopuszczają realizację budynków jednorodzinnych z usługami do 40% powierzchni całkowitej budynku, kolidują z ustawową definicją budynku jednorodzinnego określoną w art. 3 pkt 2a PB. Z definicji tej wynika bowiem jednoznacznie, że funkcja użytkowa (lokal użytkowy) w budynku jednorodzinnym nie może przekraczać 30% powierzchni całkowitej budynku. W ocenie wojewody przekroczenie tego pułapu skutkuje tym, że taki budynek nie mógłby już uchodzić za budynek mieszkaniowy jednorodzinny. Wojewoda zaznaczył też, że dla oceny kwestionowanych ustaleń jako niezgodnych z art. 3 pkt 2a PB nie ma znaczenia, czy dopuszczona część usługowa ma być „wbudowana” czy „dobudowana”. Wojewoda nie uwzględnił wyjaśnień udzielonych na etapie postępowania nadzorczego, jakoby zamiarem prawodawcy lokalnego było uwzględnienie „usług dobudowanych”, a więc usług „samych w sobie”, dobudowanych i nie łączonych z funkcją mieszkaniową. Wojewoda podkreślił, że rozumienie „usług dobudowanych” jako obiektów samodzielnych, choć przylegających do budynku mieszkalnego, wykluczałoby możliwość realizacji budynków jednorodzinnych w wymaganej - dla niektórych terenów zabudowy mieszkaniowej jako wyłącznej - formie zabudowy wolnostojącej. Pojęcia „wolnostojący” i „dobudowany” po prostu wzajemnie się wykluczają. Innymi słowy przyjęcie, że uchwałodawca użył pojęcia „usługi dobudowane” w znaczeniu obiektów samodzielnych oznaczałoby, że wymóg realizacji zabudowy w formie wolnostojącej nie byłby w ogóle wykonalny.

Uzasadniając żądanie stwierdzenia nieważności § 11 ust. 4 pkt 2 w części obejmującej teren 1.US oraz § 34 MPZP jak również załącznika nr 4.3 do MPZP wojewoda zwrócił uwagę, że MPZP przewiduje m.in. teren sportu i rekreacji 1.US. Teren ten zgodnie z § 34 ust. 1 MPZP przeznaczony jest pod zabudowę na cele sportu i rekreacji, uzupełniająco zaś na cele infrastruktury technicznej, parkingi i place. Jednocześnie, według § 11 ust. 4 pkt 2 MPZP dopuszczano wyłącznie pieszą komunikację z tym terenem od strony jedynej przylegającej drogi krajowej nr 30. Zdaniem wojewody, przeznaczenie terenów pod zabudowę powoduje konieczność zapewnienia takiej obsługi komunikacyjnej tych terenów, która pozwoli na wykorzystanie tego obszaru zgodnie z ustalonym przeznaczeniem. Kwestionowana regulacja planistyczna odnosząca się do terenu 1.US, nie realizuje w sposób właściwy upoważnienia wynikającego z art. 15 ust. 2 pkt 10 UPZP nakazującego w ramach planu miejscowego określenie m.in. zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji. Mocą § 11 ust. 4 pkt 2 MPZP wyłączono zaś możliwość komunikowania się transportem samochodowym z terenem 1.US. mimo przeznaczenia go m.in. na cele parkingu.

W odpowiedzi na skargę Rada Miejska Gminy Zgorzelec (dalej jako „rada miejska”) podzieliła argumentację skargi w zakresie kwestionującym § 15 ust. 1 pkt 2 lit. a, § 18 ust. 1 pkt 2 lit. a, § 19 ust. 1 pkt 2 lit. a, § 20 ust. 1 pkt 2 lit. a, § 28 ust. 1 pkt 2 lit. a, § 37 ust. 1 pkt 2 lit. a, § 38 ust. 1 pkt 2 lit. a oraz § 39 ust. 1 pkt 2 lit. a MPZP wnosząc o jej uwzględnienie. Natomiast nie zgodziła się z żądaniem skargi w zakresie dotyczącym § 11 ust. 4 pkt 2 w części obejmującej teren 1.US oraz § 34 MPZP jak również załącznika nr 4.3 do MPZP. Wniosła w tym zakresie o oddalenie skargi i rozpoznanie sprawy w trybie uproszczonym.

W motywach odpowiedzi na skargę zaznaczono, że przyjęte w MPZP rozwiązanie komunikacyjne dla terenu 1.US stanowiło warunek uzgodnienia projektu MPZP z właściwym zarządcą drogi. Co jednak najistotniejsze, nie wyklucza ono możliwości zapewnienia temu terenowi pełnej komunikacji. Teren 1.US przylega bowiem do terenów objętych ustaleniami innego planu miejscowego, przyjętego uchwałą Rady Gminy Zgorzelec z dnia 15 VI 2015 r. (nr 64/15) w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Łągów (Dz. Urz. Woj. Doln. z 2015 r., poz. 2686) – dalej „MPZP/2015”. Plan ten przewiduje m.in. teren U19 który z kolei przylega do drogi wewnętrznej KDW11. Tereny te mogłyby

umożliwić terenowi 1.US pełne skomunikowanie, bowiem tereny 1.US oraz U19 bezpośrednio sąsiadują, tak więc istnieje możliwość realizacji komunikacji terenu 1.US za pośrednictwem terenów U19 i KDW11.

Pismem procesowym z dnia 22 VIII 2022 r. wojewoda dodatkowo odniósł się do argumentacji zawartej w odpowiedzi na skargę podtrzymując wnioski zawarte w skardze.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga zasługuje na uwzględnienie.

Jak wynika z art. 28 ust. 1 ustawy z 27 III 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2020 r., poz. 293, ze zm.) – dalej „UPZP”, nieważność uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zachodzi w przypadku istotnego naruszenia zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotnego naruszenia trybu ich sporządzania, a także naruszenia właściwości organów w tym zakresie.

Tryb sporządzania planu należy rozumieć jako sekwencję czynności podejmowanych w toku procedury planistycznej, a zasady sporządzania planu jako merytoryczną jego zawartość (przyjęte w nim ustalenia). Istotne naruszenie trybu sporządzania planu następuje, gdy ustalenia planistyczne są odmienne od tych, które zostałyby podjęte, gdyby nie naruszono procedury sporządzania aktu planistycznego (wyrok NSA z 20 X 2011 r., II OSK 1593/11 – CBOSA). Natomiast naruszenie zasad to przyjęcie rozwiązań niezgodnych z normami konstytucyjnymi lub zawartymi w ustawach materialnoprawnych - które to normy wyznaczają granice wykonywania władztwa planistycznego (wyrok NSA z 11 IX 2008 r., II OSK 215/08 –CBOSA).

Kontrola zakwestionowanych skargą ustaleń MPZP przy uwzględnieniu wyżej opisanych kryteriów dała podstawy do stwierdzenia, że MPZP w kwestionowanej skargą części narusza przepisy prawa materialnego (zasady sporządzania planu miejscowego).

Zgodzić się należy z argumentacją skargi, że pojęcie „budynku mieszkalnego jednorodzinnego” zostało ustawowo zdefiniowane w art. 3 pkt 2a PB. Zgodnie z powołanym przepisem oznacza on budynek wolno stojący albo budynek w zabudowie bliźniaczej, szeregowej lub grupowej, służący zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych, stanowiący konstrukcyjnie samodzielną całość, w którym dopuszcza się wydzielenie nie więcej niż dwóch lokali mieszkalnych albo jednego lokalu mieszkalnego i lokalu użytkowego o powierzchni całkowitej nieprzekraczającej 30% powierzchni całkowitej budynku.

Z całą pewnością plan miejscowy nie może definiować tego pojęcia ani posługiwać się nim w kontekście sugerującym odmienne od ustawowego znaczenie.

Ten drugi przypadek wystąpił zaś na gruncie kwestionowanych przepisów MPZP obejmujących regulację § 15 ust. 1 pkt 2 lit. a, § 18 ust. 1 pkt 2 lit. a, § 19 ust. 1 pkt 2 lit. a, § 20 ust. 1 pkt 2 lit. a, § 28 ust. 1 pkt 2 lit. a, § 37 ust. 1 pkt 2 lit. a, § 38 ust. 1 pkt 2 lit. a oraz § 39 ust. 1 pkt 2 lit. a. Regulują one bowiem przeznaczenie terenu o funkcji MN, tj. pod „zabudowę mieszkaniową jednorodziną”, dopuszczając zarazem usługi zajmujące więcej niż 30% powierzchni całkowitej budynku mieszkalnego jednorodzinnego.

W świetle definicji legalnej z art. 3 pkt 2a PB budynek mieszkaniowy, gdzie usługi przekraczają 30% powierzchni całkowitej budynku, nie jest już „budynkiem mieszkalnym jednorodzinym” realizującym funkcję mieszkaniową (MN), ale domem mieszkaniowo-usługowym typowym dla funkcji mieszkaniowo-usługowej (MNU). W tym znaczeniu MPZP niewątpliwie narusza art. 3 pkt 2a PB i w rezultacie wprowadza regulację wewnątrznie sprzeczną, bowiem przeznacza określone tereny jako MN na realizację zabudowy „jednorodzinnej” określając zarazem parametr funkcjonalny, umożliwiający realizację obiektów, które nie stanowią już zabudowy „jednorodzinnej”. Dla oceny ustaleń MPZP w tym zakresie nie jest też istotne, czy owe usługi (wynoszące do 40% powierzchni całkowitej budynku) mają być „wbudowane” lub „dobudowane”, jak to określa MPZP. Sąd zwraca uwagę, że usługa jako taka nie może być ani „wbudowana”, ani też „dobudowana”. Tego rodzaju sformułowania są typowe dla opisu konstrukcji obiektu budowlanego, a nie jego funkcji. Dobudowana może być część obiektu budowlanego. Wbudowane może być np. urządzenie budowlane. Co jednak najważniejsze, ewentualne roboty budowlane, polegające na dobudowie jakiejś dodatkowej części

do istniejącego już obiektu budowlanego, stanowią rozbudowę obiektu w rozumieniu przepisów PB. Zachowana jest w takim przypadku tożsamość i jedność obiektu budowlanego. Tym samym wszelkie limity powierzchniowe dla funkcji uzupełniającej w budynku muszą uwzględniać powierzchnię całkowitą budynku, a więc powierzchnię pierwotną wraz z powierzchnią dodatkową powstałą na skutek dobudowy (rozbudowy). Z oczywistych względów także w przypadku „wbudowania” czegokolwiek w istniejący obiekt nie będzie podstaw do odmiennego obliczania limitu powierzchniowego dla funkcji uzupełniającej budynku. Zawsze będzie musiała być uwzględniona powierzchnia całkowita budynku.

W efekcie zasadnie wojewoda zakwestionował MPZP w części dopuszczającej realizację usług zajmujących więcej niż 30% powierzchni całkowitej budynku mieszkalnego jednorodzinnego, jako istotnie naruszającą art. 3 pkt 2a PB.

Przeprowadzając zaś kontrolę zaskarżonego MPZP w części dotyczącej terenu 1.US rację ma skarżący, że nastąpiło w tym przypadku istotne naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 10 UPZP oraz § 4 pkt 9 lit. a rozporządzenia.

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 10 UPZP, w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej.

Jak zaś wynika z § 4 pkt 9 lit. a rozporządzenia, ustalenia dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej powinny zawierać określenie układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami oraz klasyfikacją ulic i innych szlaków komunikacyjnych.

Powołane wyżej przepisy wskazują jednoznacznie, że jedną z istotnych funkcji planu miejscowego jest wyznaczenie konkretnego układu komunikacyjnego dla terenów, które z uwagi na ich funkcję wymagają takiego skomunikowania. W orzecznictwie zasadnie podnosi się, że plan miejscowy zapewnić ma możliwość obsługi komunikacyjnej określonym terenom. Jednocześnie owa „możliwość” oznaczać musi dostateczną „pewność” planowanego układu komunikacji (jego poszczególnych elementów) zapewniających, wymagany - w przypadku działek budowlanych - dostęp do drogi publicznej (por. np. NSA w wyroku z dnia 1 IV 2011 r., II OSK 109/11; z dnia 11 X 2016 r., II OSK 3314/14 - CBOSA).

W kontrolowanej sprawie zarówno treść MPZP jak i argumentacja rady gminy nie dają podstaw do uznania, że w przypadku terenu 1.US wywiązano się z tak określonego obowiązku. Nie ulega wątpliwości, że teren 1.US przeznaczony został zasadniczo na cele zabudowy obiektami z zakresu sportu i rekreacji (§ 34 ust. 1 i 3 MPZP). Jest to więc teren, którego uwarunkowania planistyczne powinny być typowe dla działki budowlanej w rozumieniu art. 2 pkt 12 UPZP, a więc m.in. powinny umożliwiać dostęp do drogi publicznej konieczny do korzystania z tej działki zgodnie z wyznaczoną jej funkcją. Trafnie podniesiono w skardze, że nie sposób uznać, że teren 1.US mógłby być wykorzystywany zgodnie z wyznaczoną mu funkcją w warunkach – wynikającego z § 11 ust. 4 pkt 2 MPZP - ograniczenia zakresu komunikacji z przylegającą drogą publiczną (drogą krajową nr 30) wyłącznie do komunikacji pieszej. W takich warunkach trudno o wykonanie jakiegokolwiek zabudowy terenu (do której MPZP daje przecież formalnie prawo), a tym bardziej nie sposób uznać, że mógłby być wykorzystywany na cele parkingowe. Wyjaśnienia składane przez radę gminy w trakcie postępowania nadzorczego, jak również argumentacja zawarta w odpowiedzi na skargę nie mogą zostać uwzględnione. Odwoływanie się bowiem do ustaleń innego planu miejscowego, MPZP/2015, dotyczących terenów sąsiadujących z terenem 1.US, mogłoby mieć znaczenie, o ile wynikałoby z nich dostateczna pewność zapewnienia pełnej komunikacji dla terenu 1.US. Tymczasem jest jasne, że jedynym terenem o funkcji drogowej, jaki przylega do terenu 1.US jest droga krajowa nr 30. Przewidziane zaś w MPZP/2015 tereny U19 oraz M/U6, które sąsiadują bezpośrednio z terenem 1.US, mają funkcję niedrogową. Teren U19 przeznaczony jest na cele usług, zaś M/U6 – na cele mieszkaniowo-usługowe. Argumentacja rady gminy sugerująca, że dla terenu 1.US można szukać jakichś rozwiązań komunikacyjnych, poprzez te tereny, jest w istocie potwierdzeniem słuszności zarzutu stawianego w skardze. MPZP nie przewidział bowiem żadnego konkretnego rozwiązania komunikacyjnego adekwatnego dla funkcji 1.US. Z odpowiedzi na skargę nie wynika również, by pomiędzy terenami 1.US oraz U19 lub M/U6 istniała przynajmniej tożsamość właścicielska gwarantująca zapewnienie komunikacji dla terenu 1.US. To zaś, że na terenie U19 dopuszczono m.in. drogi wewnętrzne

(§ 22 ust. 4 MPZP/2015) nie może być uznane za wyznaczenie konkretnego układu komunikacyjnego dla terenu 1.US. Takie rozwiązanie nie jest ani konkretne, ani pewne. Nie stanowi także usprawiedliwienia dla kwestionowanych ustaleń MPZP okoliczność, że warunek ograniczenia komunikacji terenu 1.US z drogą krajową nr 30, wyłącznie do komunikacji pieszej narzucony został w trakcie postępowania uzgodnieniowego z zarządcą drogi. W takiej sytuacji należało bowiem albo zrezygnować z budowlanej funkcji terenu 1.US, albo też wprowadzić rozwiązania przewidujące inny sposób komunikacji. Sąd podkreśla, że jakkolwiek nie jest możliwe, by w ramach planu miejscowego zapewnić wszystkim „nieruchomościom” przeznaczonym pod zabudowę dostęp do drogi publicznej, to jednak z całą pewnością musi być w planie przewidziany konkretny układ komunikacyjny dla poszczególnych „terenów” (obszarów o jednolitej funkcji), które z uwagi na swoje przeznaczenie powinny mieć zapewniony dostęp do drogi publicznej, niezbędny do pełnej realizacji ich przeznaczenia. W przypadku terenu 1.US ten warunek nie został spełniony.

W rezultacie zasadnie wojewoda zakwestionował MPZP w części dotyczącej terenu 1.US jako istotnie naruszający art. 15 ust. 2 pkt 10 UPZP oraz § 4 pkt 9 lit. a rozporządzenia.

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł na zasadzie art. 147 § 1 ustawy z 30 VIII 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2022 r., poz. 329) – dalej „ppsa”. Z uwagi na rodzaj i charakter naruszenia prawa taki zakres interwencji był niezbędny do usunięcia skutków opisanego naruszenia, a zarazem do zapewnienia skuteczności kontroli sądownoadministracyjnej. W szczególności konieczne było stwierdzenie nieważności wszystkich ustaleń dotyczących terenu 1.US, albowiem niezapewnienie temu terenowi rozwiązań komunikacyjnych adekwatnych do jego funkcji, wykluczało możliwość pozostawienia tej jednostki strukturalnej w obrębie ustaleń MPZP. Sąd przy okazji zaznacza, że jakkolwiek żądaniem skargi objęto m.in. nieważność „§ 11 ust. 4 pkt 2 w zakresie, w jakim dotyczy on terenu 1.US”, należało stwierdzić nieważność § 11 ust. 4 pkt 2 w całości, gdyż dotyczył on wyłącznie terenu 1.US.

Mając powyższe na względzie, Sąd orzekł na zasadzie art. 147 § 1 ppsa.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 200 w zw. z art. 205 § 2 ppsa, zasądzając na rzecz strony skarżącej tytułem zwrotu kosztów postępowania kwotę 480 zł (wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika).

Skargę rozpatrzono w trybie uproszczonym na podstawie art. 119 pkt 2 ppsa.